ALFONSAS TEKORIUS

(1934 04 03–2025 06 01)

2025 m. birželio 1 d., eidamas devyniasdešimt antruosius gyvenimo metus, mirė žymus vertėjas, kalbininkas, germanistas Alfonsas Tekorius.

A. Tekorius gimė 1934 m. balandžio 3 d. Medingėnuose (Plungės r.). Vidurinę mokyklą baigė Varniuose (Telšių r.). 1954–1959 m. Vilniaus universitete studijavo vokiečių kalbą ir literatūrą. Iškart po studijų buvo paskirtas dirbti vokiečių kalbos dėstytoju Vilniaus universiteto Vokiečių kalbos katedroje. 1962–1965 m. Kijevo T. Ševčenkos universitete mokėsi aspirantūroje (jo specializacija buvo fonetika ir fonologija). 1971 m. Leningrado (dabar Sankt Peterburgas) universitete apgynęs filologijos mokslų kandidato disertaciją, pradėjo dirbti Vilniaus universiteto Vokiečių kalbos katedros vedėju, šias pareigas ėjo iki 1981 metų.

1974 m. Vilniaus universitete jam suteiktas docento vardas. 1981–1984 m. čia jis dirbo dėstytoju, užsiėmė vertimais iš vokiečių į lietuvių kalbą. 1985–1997 m. buvo Filologijos fakulteto mokslo reikalų prodekanas, 1997–2000 m. dėstė vokiečių kalbą, o 2000 m. išėjo į užtarnautą poilsį ir atsidėjo vertimams, dalyvavo visuomeninėje veikloje.

1992 m. stažavosi Zalcburgo, 1995 m. – Miunsterio universitetuose. 1999 m. dalyvavo tarptautinėje Goethe's vertėjų konferencijoje Erfurte. 2000 m. buvo gavęs Šveicarijos kultūros fondo „Pro Helvetia" vertėjo stipendiją Walterio Niggo veikalo „Friedrich Nietzsche" vertimui parengti.

Iš vokiečių kalbos išvertė daugiau kaip 40 knygų, tarp jų: Ludwigo Feuerbacho veikalą „Krikščionybės esmė" (1985); Friedricho Nietzsche's knygas „Linksmasis mokslas" (1995), „Apie moralės genealogiją: poleminis veikalas" (1996), „Tragedijos gimimas, arba Helenizmas ir pesimizmas" (1997), „Štai taip Zaratustra kalbėjo" (2002, 2007, 2008, 2011, 2013, 2014), „Ryto žara: mintys apie moralės prietarus" (2005, 2006), „Žmogiška, pernelyg žmogiška" (2008, 2013); Johanno Wolfgango Goethe's knygas „Vilhelmo Meisterio klajonių metai, arba Atsižadantieji" (1996, 2014), „Pasakos", (2009), „Vilhelmo Meisterio mokymosi metai" (2014); Arthuro Schopenhauerio „Gyvenimo išminties aforizmai" (1994, 2007), „Parerga ir paralipomena: filosofiniai samprotavimai apie filosofiją, būtį, kančią, grožį, moteris ir savižudybę" (2001); Frydricho Kuršaičio knygas „Lietuvių kalbos gramatika" (2013), „Lietuvių kalbos garsų ir kirčio mokslas, 1849" (2013) ir daugybę kitų svarbių vokiečių literatūros, filosofijos ir istorijos veikalų.

2002 m. A. Tekorius tapo Lietuvos rašytojų sąjungos nariu, tais pačiais metais jam paskirta Metų vertėjo krėslo premija už Danielio Kehlmanno romano „Tilis Ulenšpygelis" („Alma littera", 2021) vertimą. 2024 m. jis už talentingus, profesionalius, aukšto meninio lygio vertimus į lietuvių kalbą, suteiktą galimybę lietuviškai skaityti reikšmingiausius literatūros ir filosofijos klasikų tekstus apdovanotas ordino „Už nuopelnus Lietuvai" Riterio kryžiumi.

Daugelį metų A. Tekorius aktyviai dalyvavo Vilniaus žemaičių kultūros draugijos (VŽKD) veikloje, buvo renkamas šios draugijos tarybos nariu. VŽKD nariai visada prisimins laiką, kurį praleido kartu su juo, yra jam dėkingi už jo skleistą šilumą, legendinį humoro jausmą, gebėjimą ir norą užfiksuoti žemaičių akimirkas fotografijose, kad kiekviena diena virstų tuo, apie ką verta kalbėti.

Alfonso Tekoriaus palaikai amžinam poilsiui atgulė Mažeikių kapinėse.

Vlado Tekoriaus nuotraukoje – Alfonsas Tekorius